John Steinbeck

ȘARPELE

EDITURA PENTRU LITERATURA
CLASICĂ ȘI CONTEMPORANĂ
— 2012 —

John Steinbeck

ŞARPELE

THE SNAKE – 1936

Traducere de Laura Voinescu-Dupré

EDITURA PENTRU LITERATURA
CLASICĂ ŞI CONTEMPORANĂ
— 2012 —

ra aproape întuneric atunci când tânărul dr. Phillips şi-a aruncat sacul pe umăr şi a plecat spre locuința de pe țărm. El păşea agale în cizmele sale de cauciuc de-a lungul străzii pavate cu pietre. Luminile stradale erau aprinse de puțin timp când el a ajuns la micul său laborator de pe Strada Fabrica de Conserve din Monterey. Era o clădire un pic cam strâmtă, parțial aşezată pe piloni deasupra apei golfului şi parțial pe țărm. Înconjurată de marele zid din fier forjat al fabricii de conserve ceea ce te făcea să te gândeşti la sardinele aglomerate în cutii.

Dr. Phillips a urcat treptele de lemn şi a deschis uşa. Şobolanii albi din coliviile lor săreau în sus şi în jos pe sârma întinsă, iar pisicile captive din cuşti mieunau cerându-şi laptele. Dr.

Phillips a aprins lumina orbitoare de pe masa de disecție şi a aruncat sacul lui umed pe podea. El a mers la cuştile de sticlă de lângă fereastră, unde trăiau şerpii cu clopoței, s-a aplecat şi s-a uitat înăuntru.

Şerpii erau încolăciți şi se odihneau în colțurile cuştii, dar ochii lor sticloşi urmăreau fiecare mişcare, când tânărul s-a aplecat deasupra cuştii atunci limbile lor negre şi despicate au ieşit din gură fluturând încet în sus şi în jos. Apoi şerpii l-au recunoscut pe om şi au tras limba lor în gură.

Dr. Phillips a aruncat haina lui de piele şi a aprins focul în sobă, a umplut un ibric şi o oală cu apă punându-le pe plită şi a cufundat o cutie de fasole în oală. Apoi, s-a uitat în jos, la sacul de pe podea.

Era încă tânăr cu ochii uşor obosiți ai unui om care se uită mult timp prin microscop. Purta o barbă blondă scurtă.

A respirat adânc privind în sus la hornul pe unde ieşea fumul şi se bucură de căldura ce venea dinspre sobă. Privi apoi satisfăcut spre rafturi din fundul camerei pe care tronau frumos aranjate borcane de muzeu care conțineau exemplare marine conservate în laborator.

Dr. Phillips a deschis o uşă laterală şi s-a dus în dormitorul cât o celulă care conținea un

pat militar, o lampă de citit şi un scaun incomod din lemn. El şi-a tras cizmele de cauciuc punându-şi o pereche de papuci din piele de oaie. Când s-a întors în cealaltă cameră apa din ceainic începuse deja să fredoneze.

El a aşezat sacul său pe masa puternic luminată şi a golit cele două duzini de stele de mare. Apoi a pus sacul sub masă. Ochii lui preocupați s-au întors spre şobolanii închişi în coliviile de sârmă. A scos nişte cereale dintr-un sac de hârtie, le-a turnat în jgheaburile de alimentare ale coliviilor. Instantaneu şobolanii au coborât de pe sârmă şi s-au repezit la produsele alimentare. O sticla de lapte se afla pe un raft de sticlă între un borcan cu o caracatiță mică şi unul cu meduze. Dr. Phillips a ridicat sticla de lapte şi a mers la cuşca pisicilor, dar înainte de a umple farfuriile el a deschis uşa cuştii şi uşor a scos o pisică mare tigrată. El o mângâie pentru o clipă şi apoi a introdus-o într-o cutie mică vopsită în negru, o casetă, a închis capacul şi a strâns şuruburile, apoi a deschis robinetul de gaz care permitea uciderea ei. În timp ce pisica s-a luptat scurt timp în caseta neagră, a umplut farfuriile cu lapte. Una dintre pisici s-a lipit de mâna lui şi el a zâmbit şi i-a mângâiat gâtul.

În casetă era linişte acum. El a oprit robinetul, caseta etanşă erai plină de gaz.

Pe sobă oala cu apă bolborosea cu furie săltând cutia de fasole. Dr. Phillips o ridicat-o cu un forceps mare, a deschis-o, şi a golit fasolea într-un vas de sticlă. În timp ce el mânca, urmărea cu privirea stelele de mare de pe masă. Dintre razele micilor făpturi picurau mici bule de lichid lăptos. El a terminat fasolea sa şi după ce a pus vasul în chiuvetă, s-a îndreptat spre dulapul cu echipamente. Din acesta el a scos un microscop şi o grămadă de boluri din sticlă. A umplut vasele unul câte unul, cu apă de mare de la un robinet şi le-a aliniat lângă stelele de mare. El şi-a scos ceasul şi l-a pus pe masă sub lumina albă orbitoare. Valurile spălau cu zgomote slabe pilonii de sub podea. El a luat-o pipetă dintr-un sertar şi s-a aplecat deasupra stelelor de mare.

În acel moment s-au auzit paşi rapizi şi uşori pe scările din lemn şi apoi un ciocănit puternic în uşă. O uşoară grimasă de iritare a trecut pe faţa tânărului, el s-a dus să deschidă. O femeie înaltă, slabă stătea în uşă. Era îmbrăcată într-un *deux pieces* sever de culoare gri-închis, părul ei era negru, drept şi-i cădea pe fruntea plată, era uşor ciufulit ca şi cum vântul l-ar fi deranjat cu o adiere. Ochii ei negri străluceau în lumina puternică.

Ea a vorbit cu o voce moale guturală:

— Pot să intru? Vreau să vorbesc cu tine.

— Sunt foarte ocupat acum, a spus el cu o jumătate de gură. Eu trebuie să fac nişte lucrări acum.

Totuşi el s-a îndepărtat de uşă, femeie înaltă a alunecat înăuntru.

— Voi aştepta în linişte, până când vei putea vorbi cu mine.

El a închis uşa şi a adus scaunul incomod din dormitor.

— Tu vezi, şi-a cerut el scuze, procesul este pornit şi eu trebuie să-l termin. Atât de mulți oameni îşi pun fel de fel de întrebări. Eu am obiceiul să comentez cu voce tare procedeele ce le folosesc. Sporovăiesc mereu şi mă stimulează să gândesc. Stai aici, în câteva minute voi fi capabil să te ascult.

Femeie înaltă s-a aplecat peste masă. Cu pipeta tânărul a adunat lichidul galben dintre razele unei stele şi l-a turnat într-un bol de apă, şi apoi de la alta stea a tras un lichid lăptos pe care l-a turnat în acelaşi vas şi a amestecat uşor apa cu pipeta. El a început sporovăială lui cu glas redus.

— Atunci când stelele de mare ajung la maturitate sexuală, eliberează sperma şi ovulele atunci când acestea sunt expuse la reflux. Prin alegerea exemplarelor mature şi luându-le afară din apă, le dau o stare de reflux. Acum am

amestecat sperma şi ovulele. Voi pune o parte din amestec, în fiecare dintre aceste boluri. După zece minute, voi ucide grupul din primul bol cu mentol, douăzeci de minute mai târziu voi ucide al doilea grup şi apoi un grup nou la fiecare douăzeci de minute. Apoi voi studia procesul în etape. Iar eu le voi monta pe o serie de lame la microscop, pentru studiu biologic.

Se opri.

— Vrei să te uiți la acest prim grup la microscop?

— Nu, mulțumesc.

Se întoarse brusc spre ea. Oamenii întotdeauna vor să se uite prin microscop. Ea nu se mai uita spre masă, ci doar la el. Ochii ei negri erau îndreptați spre el, dar nu părea să-l vadă. El şi-a dat seama că irişii ei erau la fel de întunecați ca şi pupilele, nu exista nici o linie de culoare între cele două elemente. Dr. Phillips a fost stârnit de răspunsul ei. Deşi, să răspundă la întrebări l-ar fi plictisit, lipsa de interes în ceea ce făcea el l-a iritat. Dorința de a-i trezi interesul a crescut în el.

— În timp ce aştept primele zece minute am ceva de făcut, unor persoane nu le place să privească. Poate ar fi mai bine să treci în cealaltă cameră până când termin.

— Nu! a spus ea pe un ton moale. Fă ce vrei, eu voi aştepta până când vei putea vorbi cu mine.

Mâinile ei se odihneau în poala ei. Era complet liniştită. Ochii ei străluceau, dar restul corpului era aproape într-o stare de animație suspendată. El s-a gândit, „rata scăzută a metabolismului ei, aproape la fel de scăzut ca la broaşte, este trădată de privirile ei”. Dorința ei de a şoca prin lipsa de vitalitate îl poseda din nou.

El a pus pe masă un suport de lemn, plin cu bisturie, foarfece, diferite ace şi un tub de presiune. Apoi, din caseta de gazare a scos pisica moartă şi a pus-o într-un leagăn şi i-a prins picioarele cu cârlige. Aruncă o privire spre femeie. Ea nu s-au mişcat. Era încă în stare de letargie.

A ridicat pisica în sus, în lumină, limba sa roz a ieşit printre dinții săi ca nişte ace. Dr. Phillips cu abilitate a îndepărtat pielea de pe gât cu un bisturiu şi palpă locul pentru a găsi o venă. Cu o tehnica ireproşabilă a introdus un ac în vas şi a legat-o cu un garou după care a injectat un lichid.

— Este lichid de îmbălsămare, a explicat el. Mai târziu, voi injecta lichidul galben de pe masă în sistemul ei venos şi pe cel roşu din flacon, este sânge arterial folosit în disecțiile biologice clasice.

El a privit din nou înspre femeie. Ochii ei negri păreau acoperiți cu praf. Ea se uita la gâtul deschis al pisicii fără expresie. Nici o picătură de sânge nu a scăpat. Incizia era curată. Dr. Phillips

s-a uitat la ceas.

— E timpul pentru primul grup.

El a scuturat câteva cristale de mentol în primul bol de sticlă.

Femeia aceasta îl făcea să pară nervos. Şobolanii s-au urcat din nou pe sârma din colivia lor şi chițăiau încet. Valurile de sub clădire băteau în podea cu mici şocuri ca nişte tuşeuri de hemoroizi.

Tânărul tremura. El a pus câteva bucăți de cărbune în sobă şi se aşează.

— Acum, a spus el. Nu mai am nimic de făcut douăzeci de minute.

A observat cum bărbia ei scurtă a tremurat şi buza ei inferioară s-a mişcat. Părea să se trezească încet, acum îi revenise conştiința profundă a conştiinței. Capul ei s-a ridicat şi din ochii ei negri praful a dispărut, şi-a mutat cu privirea prin cameră şi apoi s-a întors spre el.

— Te-am aşteptat, a spus ea. Mâinile i-au rămas încrucişate pe genunchii ei. Ai şerpi?

— Da, de ce? a întrebat el destul de tare. Am circa două duzini de şerpi cu clopoței, le recoltez veninul şi îl trimit la laboratoarele antivenin.

Ea a continuat să se uite la el, dar privirile ei nu erau centrate spre el, mai degrabă îl acopereau şi părea că priveşte într-un cerc mare în jurul lui.

— Ai un şarpe de sex masculin, un şarpe cu

clopoței bărbat?

— Ei bine, se întâmplă, doar eu ştiu că într-o dimineață am venit şi am găsit un şarpe mare încolăcit cu unul mai mic.. Asta este foarte rar în captivitate. Tu vezi, eu nu ştiu că ar fi un şarpe de sex masculin.

— Unde este?

— De ce, chiar în cuşca de sticlă de lângă fereastra aceea.

Capul ei se întoarse încet, dar mâinile ei liniştite, nu s-au mişcat. Ea s-a întors spre el.

— *Pot* să-l văd?

El s-a ridicat şi a mers spre ferească şi a ridicat capacul cuştii. În fundul cuştii, îngropați în nisip şerpii cu clopoței stăteau încolăciți, dar capetele lor se vedeau clar. Limbile le-au ieşit şi au licărit o clipă şi apoi le-au fluturat în sus şi în jos producând vibrații în aer. Dr. Phillips a întors nervos capul. Femeia stătea în picioare alături de el. El nu o auzise când s-a ridicat de pe scaun.

El auzise numai zgomotul stropilor de apă picurând în chiuvetă şi legănatul şobolanilor pe sârma lor.

Ea l-a întrebat încet:

— Care este mascul?

El a indicat un şarpe gros, gri-spălăcit care stătea liniştit într-un colț al cuştii.

— Ăsta e! Are aproape cinci metri lungime.

El vine din Texas… Şerpii noştri, de pe coasta Pacificului, sunt de obicei mai mici. El e în stare să mănânce toți şobolanii, fireşte. Când trebuie să mănânce şi ceilalți şerpi, trebuie să-l scot din cuşcă.

Femeia se uită în jos, la capul uscat bont. Limba bifurcată ieşise afară şi spânzura tremurândă.

— Şi tu eşti sigur că e mascul.

— Şerpii cu clopoței sunt amuzanți, a spus el superficial. A generaliza este o greşeală, nu-mi place să spun nimic clar despre şerpii cu clopoței, dar, da, pot să te asigur că este bărbat.

Ochii ei nu se dezlipeau de la capul bont.

— Vrei să mi-l vinzi *mie*?

— Să-l vând? strigă el. Să-l vând, ție? Eu nu-mi vând exemplarele, nu?

— Oh, ba da, desigur. O vei face! Desigur, o vei face! Cât vrei cinci dolari? Zece?

— Oh, nu face mai mult de cinci! Dar, nu ştii nimic despre şerpii cu clopoței? S-ar putea să te muşte.

Ea s-a uitat la el pentru un moment.

— Nu intenționez să-l iau, vreau să-l las aici, dar, vreau să fie al meu. *Vreau* să vin aici, şi să mă uit la el şi să-l hrănesc şi să ştiu că este *al meu*.

Ea a deschis un portofel de piele şi a luat o

bancnotă de cinci dolari.

— Uite aici! Acum, este *al meu*!

Dr. Phillips a început să se teamă.

— Ai putea veni să te uiți la el, fără să-l cumperi.

— Vreau ca el să fie *al meu*.

— Oh, Doamne! strigă el. Am uitat de timp. El a fugit la masă. Trei minute mai mult. Acesta nu va conta prea mult. El a clătinat cristalele de mentol în al doilea bol de sticlă. Şi apoi el s-a întors la cuşcă, unde femeia încă se uita la şarpe.

Ea a întrebat:

— Ce a mâncat?

— Eu îmi hrănesc şerpii cu şobolani albi, şobolanii din colivia de acolo.

— Vrei să-l pui într-o cuşcă separată, *aş vrea* să-l hrănesc.

— Dar el nu are nevoie de hrană. El a mâncat deja un şobolan în această săptămână... Uneori, ei nu mănâncă trei sau patru luni. Am avut unul care nu a mâncat timp de peste un an.

Cu un glas monoton ea l-a întrebat:

— Vrei să-mi vinzi un şobolan?

El a ridicat din umeri:

— Văd că doreşti să vezi cum mănâncă un şarpe cu clopoței.. Bine. Îți voi arăta. Şobolanul te va costa douăzeci şi cinci de cenți. Este mai atractiv decât o luptă cu tauri, dacă te uiți la ea

într-un fel, şi este pur şi simplu atractiv să vezi un şarpe cum mănâncă la cină, dacă te uiți la ea altfel.

Tonul lui a devenit acid. El ura pe oamenii care făceau sport numai ca să se afişeze. El nu era un sportiv, era doar un biolog. El ar putea ucide mii de animale pentru a le cerceta, dar nu ucidea o insectă din plăcere. Aceste lucruri îi treceau prin minte.

Ea a întors capul încet spre el şi a emis un zâmbet pe buzele subțiri.

— Vreau ca şarpele *meu* să se hrănească, a spus ea. Am să-l pun în cuşca cealaltă.

Ea a deschis capacul cuştii şi a întins mâna pentru a apuca şarpele. El a sărit repede şi a tras-o înapoi. Capacul s-a închis lovindu-l.

— N-are nici un sens, a țipat el cu înverşunare. Poate crezi că nu te-ar ucide, dar el ți-ar putea face al naibii de rău, şi eu n-aş putea face multe pentru tine.

— Scoate-l din cuşcă, apoi pune-l în cealaltă, a spus ea încet.

Dr. Phillips era zdruncinat. El a descoperit că el nu putea evita ochii ei negri care nu păreau să se uite la ceva. El a simțit că era profund greşit să pună un şobolan în cuşcă, profund păcătos, şi el nu ştia de ce. Adesea, el pusese şobolani în cuşcă atunci când era cineva de față, dar această

dorință în seara aceasta era ceva nesănătos. El a încercat să-şi explice de ce.

— Este bine să vezi aşa ceva, a spus el. Aceasta îți arată cum un şarpe poate mânca. Aceasta te face să ai respect pentru un şarpe cu clopoței... Apoi, de asemenea, o mulțime de oameni sunt terorizați că şerpii i-ar putea ucide. Cred că dacă cineva este subiectiv acela este şobolanul. Odată ce vezi că întreaga chestiune are un obiectiv... şobolanul este doar un şobolan şi teroarea din tine este eliminată.

El a luat un băț lung echipat cu un laț de piele de pe perete. A deschis cuşca, s-a aplecat şi a pus lațul peste capul şarpelui cel mare şi a strâns lațul. Sunetul strident al clopoțeilor a umplut camera. Corpul gros se zvârcolea şi bățul de care era prins lațul se încovoia când a ridicat şarpele, l-a coborât apoi în cuşca pentru hrană. Şarpele a continuat să se zbată un timp, dar zvâcnirile au încetat treptat. Şarpe s-a târât într-un colț, şi-a încolăcit corpul său într-o cifră opt mare.

— Tu vezi, a explicat tânărul, aceşti şerpi sunt destul de blânzi îi am de mult timp. Cred că m-aş putea descurca cu ei, manevrându-i cu mâna, dacă aş vrea, dar toți şerpii cu clopoței mă vor muşca mai devreme sau mai târziu. Eu. pur şi simplu nu doresc să le dau şansa asta.

Se uită la femeie. Ea îl ura pentru că nu pune în şobolan. Ea s-a aplecat în fața noii cuşti; ochii ei negri erau din nou ațintiți spre capul de bont al şarpelui.

Ea a spus:

— *Pune-i* un şobolan.

Fără tragere de inimă el a mers la cuşca şobolanilor. Din motive neştiute, lui îi părea rău pentru şobolan, şi un astfel de sentiment a avut şi mai înainte. Ochii lui s-au îndreptat spre masa de disecție.

— Ce este? a întrebat ea. De ce te codeşti?

Dintr-o dată s-a întors furios spre femeie:

— Nu te-ar interesa mai degrabă să-i punem o pisică, apoi, ai vedea o lupta reală? Pisica ar putea chiar câştiga, ar putea ucide şarpele. Îți vând o pisica, care îți place.

Ea nu s-a uitat la el.

— *Pune-i* un şobolan, a spus ea. *Vreau* ca el să mănânce.

El a deschis cuşca şobolanilor şi a înfipt mâna înăuntru, degetele sale au apucat de coadă şi a ridicat un şobolan grăsuț, cu ochii roşii şi l-a scos din cuşca. Şobolanul s-a luptat încercând să-i muşte degetele. El l-a ținut spânzurat de coadă cu brațul întins. A traversat repede camera, a deschis cuşca de hrănire a şarpelui şi a aruncat şobolanul pe nisipul de pe podea.

— Acum, uită-te la el, a strigat bărbatul.

Femeia nu i-a răspuns. Ochii ei erau îndreptați spre şarpe, nu voia să scape nimic din ce va întâmpla. Limba sa scoasă în afară flutura rapid, parcă gusta aerul din cuşcă.

Şobolan a aterizat pe picioarele sale, s-a întors şi a mirosit coada sa roz şi apoi nepăsător s-a aşezat pe nisip, mirosind spațiul din jur. În cameră s-a făcut tăcere. Dr. Phillips nu ştia dacă valurile mării au suspinat sub podea sau dacă femeia a oftat. Cu colțul ochiului, el a văzut cum corpul ei se arcuieşte şi se încordează.

Şarpele s-a mişcat fără probleme, încet. Limba bifurcată a ieşit în afară. Dar mişcarea era atât de lentă, atât de fină că în aparență nu părea să se mişte deloc. În celălalt capăt al cuştii şobolanul s-a aşezat comod şi a început să-şi lingă părul alb, fin, de pe piept. Şarpele se apropia, corpul său păstrând mereu o curba în forma literei *S*, până când a ridicat brusc gâtul său.

Tăcerea l-a şocat pe tânăr. El a simțit pulsând sângele în corpul său. El a spus cu voce tare:

— Vezi! El păstrează curba corpului. Gata! Şerpii cu clopoței sunt animale precaute, aproape laşi. Mecanismul comportamental este atât de delicat. Cina şarpelui este asemănătoare cu

operația unui chirurg iscusit. El nu oferă nici o şansă adversarului lui.

Şarpele ajunsese acum în mijlocul cuştii. Şobolanul s-a uitat în sus, a văzut şarpele şi apoi inconştient s-a întors şi a continuat să-şi lingă pieptul.

— Este cel mai frumos lucru din lume, a spus tânărul.

Venele sale au trepidat.

— Este lucrul cel mai groaznic din lume.

Şarpele era aproape acum. Capul i s-a ridicat câțiva centimetri din nisip, a balansat încet înainte şi înapoi, cu scopul, de a obține distanta optimă pentru a ataca. Dr. Phillips se uită din nou la femeie. El nu se simțea în largul său. Ea nu era impresionată, nu prea mult, doar puțin, o sugestie.

Şobolanul s-a uitat în sus şi a văzut şarpele, s-a ridicat pe cele patru picioare, a dat să se retragă, şi apoi, a încremenit brusc. Îi era imposibil de a mai vedea ceva, pur şi simplu era paralizat, nu a simțit apoi cum dinții ascuțiți ai şarpelui pătrund în gâtul său. Şobolan s-a prăbuşit, ca şi cum ar fi primit o lovitură invizibilă. Şarpe s-a retras fără grabă în colțul din care venise, şi s-a culcat, limba lui flutura în mod constant.

— Perfect! a strigat Dr. Phillips. Colții lui au

nimerit drept între omoplați. Cât mai aproape de inima.

Şobolanului prăbuşit îi ieşea pe nări o spumă formată din mici bule albe. Dintr-o dată a sărit în aer şi a aterizat pe nisip. Picioarele sale au mai lovit spasmodic aerul pentru a cădea mort.

Femeia,s-a relaxat, a relaxare molatică.

— Ei bine?, a întrebat tânărul, a fost o emoționant, nu-i aşa?

Ea şi-a întors ochii încețoşați spre el.

— Îl va mânca acum? a întrebat ea.

— Desigur, el îl va mânca. El nu-l ucide pentru un moft... El l-a ucis pentru că-i era foame.

Colțurile gurii femeii s-au crispat din nou. Ea a privit din nou la şarpe.

— *Vreau* să văd cum îl mănâncă.

Acum, şarpele a ieşit din colțul său din nou. Nu mai făcea o curba silențioasă cu gâtul, dar acum a abordat şobolanul prudent, gata să sară înapoi în cazul în care era atacat. A atins uşor cadavrul, cu nasul bont, şi l-a atras deoparte. Satisfăcut că era mort, şarpele a atins peste tot corpul, cu bărbia sa, de la cap la coada. Se părea că măsoară corpul şi că-l sărută. În cele din urmă el a deschis gura şi a căscat fălcile sale.

Împotriva voinței sale, capul lui bărbatului s-a rotit spre femeie. El s-a gândit, „dacă ea

deschide gura, mi se va face rău". Apoi el a reuşit să-şi desprindă privirea de la ea.

Şarpele căscase fălcile sale deasupra capului şobolanului şi apoi cu o pulsație peristaltică lentă, a început să înghită şobolanul. Fălcile se lărgeau şi gâtul pulsa în sus, şi apoi fălcile îl apucau din nou.

Dr. Phillips s-a întors şi a mers la masa lui de lucru.

— M-ai făcut să pierd şirul lucrării mele, a spus el, aşteptam să fac această lucrare de trei luni. Lucrarea nu va fi completă. El a pus unul din bolurile de sticla sub microscop şi se uită prin lentilă, şi apoi furios a turnat conținutul tuturor bolurilor în chiuvetă. Valurile au scăzut, astfel că doar o şoaptă umedă venea de sub podea. Tânărul a ridicat o trapa de la picioarele sale şi a aruncat stelele de mare jos, în apa neagră. El s-a oprit la pisica răstignită pe leagăn şi rânjind comic în lumină. Corpul său era umflat cu lichid de îmbălsămare. El a oprit presiunea, a retras acul şi a legat vena.

— Vrei o cafea? a întrebat el.

— Nu, mulțumesc! Eu *voi* pleca destul de curând.

El a mers spre fereastră, unde ea sta în fața cuştii şarpelui. Şobolan a fost înghițit tot, în afară de vârful cozii de culoare roz, care ieşea din gura

şarpelui ca o limbă sardonică. Gâtul şarpelui a pulsat din nou şi coada a dispărut. Fălcile s-au închis, ochii s-au retras în orbite, şi şarpele mare şi puternic s-a târât în colț, s-a încolăcit într-un mare opt şi a lăsat capul pe nisip.

— El doarme acum, a spus femeia. Plec acum, dar voi reveni şi voi hrăni şarpele meu cât mai des posibil... *Vreau* ca şarpele *meu* să aibă hrana asigurată. Voi plăti pentru şobolani. *Vreau* ca el să aibă o mulțime. Şi din când în când îl voi lua cu mine.

Ochii ei par a se fi trezit din visul lor de praf pentru un moment.

— Aminteşte-ți, e *al meu*, lui nu-i recolta otrava... *Vreau* ca el să o aibă, noapte bună.

Ea s-a îndreptat rapid spre uşă şi a ieşit. El a auzit paşii ei pe scări, dar nu a mai putut-o auzi mergând în jos pe trotuar.

Dr. Phillips a tras un scaun şi se aşează în fața cuştii şarpelui. El a încercat să reconstituie, în gândirea lui, tot ce s-a întâmplat, în timp ce se uita la şarpele adormit.

— „Am crezut că am citit atât de multe despre sex-simbolurile psihologice, aceste evenimente nu par a fi explicate. Poate sunt prea mult singur... Poate că ar trebui să omor şarpele. Dacă ştiam ce se va întâmpla, eu nu o primeam în laborator, de la început."

O săptămâna el a aşteptat-o să se întoarcă.

— „Voi merge afară şi o voi lăsa singură aici, atunci când vine”, a decis el. „Eu nu voi vedea asemenea lucruri macabre din nou.”

Ea nu a mai venit. Luni de zile el s-a uitat după ea, atunci când ieşea în oraş. De mai multe ori el a alergat după vreo femeie înaltă gândindu-se că ar putea fi ea. Dar niciodată nu a mai văzut-o, niciodată.

Exemplar gratuit